

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. Стара Загора, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Генчо Атанасов

при участието на секретаря Живка М. Д.а
като разгледа докладваното от Генчо Атанасов Гражданско дело №
20235530101873 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.45, вр. с чл.52 от ЗЗД.

Ищцата С. М. С. твърди в исковата си молба, че страните по делото са съседни, живеещи в един вход на жилищния блок, намиращ се на адрес гр. Стара Загора на На 22.09.2022 г., около 09:00 ч., пред входа на блока ищцата засякла ответницата, като я помолила най-учтиво да предаде на сина си да премести лекия си автомобил, който бил спрял пред входа на блока. Това било нужно, тъй като в този ден, преди обяд, ищцата чакала майстори, които щели да носят и монтират нова входна врата за нейния апартамент. Лекият автомобил препятствал спокойното преминаване през вратата на входа и щял да затрудни майсторите да внесат новата входна врата на апартамента. Първоначално ответницата отговорила „Добре“, но секунда след това се обърнала и казала „Не, няма да стане! Ако искаш, викай полиция.“ Ищцата не отговорила на ответницата и се прибрала. Малко по-късно през деня дошли майсторите и започнали да носят необходимите материали и инструменти. Колата все още била пред входа на блока, затова ищцата отишла до апартамента на ответницата и позвънила на вратата, но никой не ѝ отворил. В процеса на ремонтните действия, при едно от слизанията на ищцата по стълбището на входа, на втория етаж се засякла със сина на ответницата, като лично го помолила да премести колата си. В този момент подсъдимата излязла от апартамента и блъснала доверителката ми на етажната площадка, като започнала да крещи: „Не се занимавай сина ми! Спри да ми чукаш по вратата“, като изрекла следните обиди: „Курво, не си начеса пътката. Ти си психично болна. Не може да караш кола даже, ти не си добре. Виж как са те ожулили. Трябва да се лекуваш.“ Това се случило в присъствието на внучката на ищцата, която била на 11 години, на нейната дъщеря А. Г. М., на сина на ответницата и в присъствието на майсторите. Ответницата се

обърнала към дъщерята на ищцата и казала „Майка ти не е наред. Тя е психично болна“. Това се чуло и от съседа Х. И., който живеел на първия етаж, като чувайки тези крясъци той излязъл на стълбището и запитал ищцата „Какво ѝ става пак на тази? Защо крещи ?“. Ответницата имала конфликт с всички живущи във входа, като не веднъж била в центъра на скандали със съседите си. От настаняването ѝ във входа тя не спазвала установените правила за поведение, като си изградила реноме на конфликтна личност, поради което обитателите не желали да влизат в контакт с нея. С изричането на циничните изрази била засегната честта и достойнството на ищцата. Изреченото съдържало цинични квалификации и изрази, както и обидни констатации. Тези изрази били изречени в нейно присъствие и били годни да засегнат честта и достойнството на адресата. Произнасянето на тези обидни фрази се случило на стълбищната площадка на блок, находящ се гр. Стара Загора, ..., пред очевидци - внучката и дъщерята на тъжителката, майсторите, както и пред сина на ответницата, което допринесло тези обиди били възприети и от трети лица. Крясъците на ответницата се чули и от съседите на първия етаж, като дори излезли на стълбището, за да проверят какво се случва. В настоящия случай ответницата с поведението си, обръщайки се към А. Г. - дъщерята на ищцата и изричайки думите „Майка ти не е наред. Тя е психично болна“ разпространила клеветнически твърдения - разгласяване на отрицателни качества, които били от една страна неверни, несъответни на обективната действителност, а от друга - били от естество да накърнят доброто име сред близките и обществото, тъй като характеризирали отрицателно личността на ищцата. Както обидните думи, така и клеветническите твърдения били изречени публично, в присъствието на множество хора, в т.ч. в присъствието на дъщерята и непълнолетната внучка на пострадалата, като пряката и непосредствена цел била да се засегне доброто име, честта и достойнството на ищцата и да ѝ бъдат причинени неудобство, срам, психически и емоционален дискомфорт и стрес. Всички думи и изрази били изречени крещейки, което допълнително придало изключителна агресия и арогантност на поведението на ответницата. Изречените обиди и клевети засегнали честта и достойнството на ищцата, като ѝ нанесли неимуществени вреди, изразяващи се в болка, срам, чувство на позор и засягане на доброто ѝ име. Ищцата била засрамена, че всичко това се случило пред очите на внучка ѝ, която била на 11 години и била достатъчно голяма да възприеме изречените нецензурни и неверни квалификации по адрес на нейната баба, както и в присъствието на дъщеря ѝ. Майсторите, присъствали на грозната сцена, също били в шок, което силно притеснило ищцата, че такива обидни слова и клевети били изречени спрямо нея. Случаят станал достояние и на съседите във входа. Кооперацията, в която живеела ищцата, била малка триетажна и клеветите и обидите, които ответницата крещяла на стълбищната площадка на втория етаж били чути и възприети от съседите на първия етаж. Дори съседът Х. И., живеещ на първия етаж, излязъл от апартамента си, като чул крясъците. Това накарало ищцата да се притеснява от присъствието на ответницата и да изпитва нежелание да се засича с нея. Сами по себе си обидата и клеветата били с достатъчен интензитет, за да засегнат честта и достойнството на ищцата, тъй като същата била жена на зряла възраст и през живота си не била чувала такива думи по свой адрес. Обстоятелството, което допълнително засилило това чувство на срам и

омерзение, бил фактът, че това се случило пред най-близките ѝ - нейната дъщеря и внучка. Ищцата се почувствала опозорена в техните очи. На тази грозна сцена станали свидетели и съседите, които излезли от апартамента си от силните крясъци. Ищцата била засрамена и пред майсторите, които извикала, за да ѝ поставят новата входна врата. Вследствие на противоправното поведение на ответницата, ищцата претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в причинено смущение, срам, потиснатост, емоционален дискомфорт и стрес от съдържанието на употребените в нейно присъствие обидни и унизителни думи и изрази. Налице бил продължителен период от време, включително и понастоящем, през който ищцата преживявала негативно влияние от получения стрес, като употребените обидни изрази и думи рефлектирали интензивно и трайно върху нейната личностна и социална сфера. Ищцата била увредена от различни думи и изрази, които били изречени по едно и също време и място. В този смисъл осъщественият деликт бил един и следвало да се претендира обезщетение по чл.45 от ЗЗД с един иск. С оглед установената практика се дължало произнасяне и присъждане на едно общо, глобално определено по размер обезщетение за всички неимуществени вреди, които ищцата претърпяла от всички думи, изрази и изявления на ответницата, които засегнали нейната чест, достойнство, емоционална сфера и добро име. Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.3 от ЗЗД, при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смятал в забава и без покана, поради което следва да се присъди законната лихва върху главницата от деня на увреждането - 22.09.2022 г. Ищцата моли съда да постанови решение, с което на осн. чл.45, във вр. с чл.51, ал.1 и чл.52 от ЗЗД да осъди Р. Х. С. да заплати на С. М. С. сумата от 2500 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в причинено смущение, срам, потиснатост, емоционален дискомфорт и стрес от съдържанието на употребените на 22.09.2022 г. в нейно присъствие обидни и унизителни думи и изрази, ведно със законната лихва върху главницата от датата на непозволеното увреждане - 22.09.2022 г., до окончателното заплащане. Претендира сторените по делото разноски.

Ответницата Р. Х. С. признава, че страните са съседи, живеещи в един вход на жилищния блок намиращ се на адрес гр. Стара Загора на Неверни били твърденията на ищцата за събитията, протекли на 22.09.2022 г. Неверни били твърденията на ищцата, че ответницата имала конфликт с всички живущи във входа, като неведнъж била в центъра на скандали със съседите си, че от настаняването ѝ във входа тя не спазвала установените правила за поведение, като си изградила реноме на конфликтна личност, поради което обитателите не желали да влизат в контакт с нея. Неоснователни били квалификациите, дадени от ищцата, за извършени престъпления по смисъла на чл. 146 и чл. 147 НК, а именно нанесена „обида“ и „клевета“. В действителност именно ищцата била тази, която от доста време тормозела семейството на ответницата, търсела начини за създаване на сплетни и интриги, като не пропускала повод, създавайки сама такива поводи, за да провокира и внушава страх. Предходен опит в тази връзка било приключилото НЧХД 2807/2022 г. на РС Стара Загора, по което ищцата повдигнала неоснователно обвинение на ответницата за обиди и клевети с твърдения, идентични на тези по настоящата искова молба. Ищцата била конфликтната личност в жилищната сграда, но същата била манипулативна и не била

центъра на скандалите, а била инициатор на всяко едно напрежение, което възниквало сред живущите след смъртта на съпруга ѝ - Г.С.. Освен смъртта на съпруга ѝ Г.С., пандемията от Covid 19 също изиграла решаваща роля за деформиране и деградиране поведението на ищцата, като същата станала още по-агресивна и манипулативна. Тя подхождала целево към всеки един от съседите, като оплела всички в интригите си - на едни внушавала страхове, други привличала на своя страна, трети, в частност семейството на ответницата, по нейна преценка, били поставени от нея в ролята на жертва за манипулациите ѝ. Същите довели до това съседите да не могат да общуват свободно и нормално. Действията ѝ били резултат на специфична характеропатия, която имала отношение към нейни здравословни проблеми от психически характер. В случай че същата страдала от психично заболяване, не следвало да се дава вяра на твърденията ѝ и това било от значение за преценка показанията на исканите от нея свидетели. Установяването на психичното състояние на ищцата било съществено за установяване на обективната истина по делото. Претенцията на ищцата била неоснователна. Неоснователна била и акцесорната претенция за присъждане на лихви, както и за разноски, направени от ищцата. Ответницата моли да бъде отхвърлен предявеният иск като неоснователен и претендира сторените по делото разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намери за установено следното.

Предявен иск за обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане, изразяващо се уронване на честта, достойнството и доброто име на ищцата на 22.09.2022 г. Твърди се, че ответницата е отправила към ищцата следните думи и изрази: „Курво, не си начеса пътката. Ти си психично болна“, както и че е казала на дъщерята на ищцата: „Майка ти не е наред. Тя е психично болна“.

За изясняване на твърдените обстоятелства са разпитани свидетели. Свидетелят Х. Н. И. сочи, че живее на първия етаж на блока, в който живеят страните. На 22.09.2022г., като се прибирал от магазина, чул скандал. Успял да чуе, че Р. казала на С.: „Курво, ти не си начеса пътката, ти си ненормална“. Предположил, че в този момент страните се намирали на стълбището между първия и втория етаж, тъй като стълбището било до входната врата на неговия апартамент. После С. му споделила, че Р. я е блъснала, както и че дъщеря ѝ и внучката ѝ присъствали и ѝ е станало много неудобно, че пред детето така се говори. По време на инцидента на 22.09.2022г. във входа били и майсторите на С., които щели да ѝ монтират врата. С. му казала, че слязла долу да помоли Р. да си махне колата, защото майсторите трябвало да вкарат буса до вратата, за да си внесат инструментите. По-късно ищцата му е споделяла, че се чувства некомфортно и е засегната от това, което ѝ е казала Р..

Свидетелят П. Г. Г. живее на първия етаж на жилищната сграда, в която живеят страните. На 22.09.2022 г. си бил вкъщи и сутринта около 9-10 часа откъм стълбището се чули викове и шум. Излязъл в коридора на блока и видял да се карат С. и Р.. Те слизали отгоре по стълбите от втория към първия етаж. Чул Р. да обижда С.: „Курва, ненормална, психично болна“, като думите били изречени агресивно. С. била с внучката си. После С. му обяснила, че е възникнал проблем, тъй като колата на сина на Р. пречела на майсторите,

които щели да сменят входната врата на апартамента на С.. Споделила, че помолила Р. да премести колата. Първо тя се съгласила, но после казала, че няма да го направи и ако иска, да извика полиция. След този инцидент С. не се чувствала добре, била разстроена от обидите, изречени пред детето, което било 11-12 годишно.

Свидетелката А. Г. М. /дъщеря на ищцата/ сочи, че 22.09.2022г. сутринта около 9 часа очаквали да дойдат майстори да монтират входна врата на апартамента на майка й. По това време тя се намирала в апартамента на майка си. Майсторите позвънили и попитали къде по-близо до входната врата могат да си разположат буса и да извадят инструментите. Майка й погледнала през прозореца и видяла, че отново колата на съседите не е преместена, въпреки нейната молба. Ищцата слязла с дъщерята на свидетелката надолу да посрещне майсторите, а свидетелката останала на входната врата. В рамките на минута след това се чули страшни крясъци и викове. Разпознала гласа на Р. С. - съседката от втория етаж, която изрекла циничните думи: „Курво, не си начеса пътката. Спри да се занимаваш със сина ми.“ Свидетелката тръгнала надолу по стълбите и срещнала дъщеря си на площадката между втория и третия етаж, която, силно притеснена, й заявила: „Мамо, съседката от втория етаж блъсна баба“. Свидетелката заедно с детето слязла до втория етаж, където съседката Р. се обърнала към нея и казала: „Майка ти е психично болна. Трябва да се лекува. Заведи я някъде да се оправя. Даже не може да шофира. Виж как са я ожулили само.“ Визирала автомобила на майка й. След като свидетелката й отправила забележка да не й говори на „ти“, ответницата отново казала: „Аз ти казвам болна е. Погрижи се за нея.“ Непосредствено след тази ситуация майка й била изключително стресирана, възмутена, огорчена, притеснена от факта, че не само е принудена да чува подобни квалификации, а и в присъствието на дъщеря си и внучката си. Соци, че визуално е разпознала големия син на ответницата, който бил по-надолу по стълбите, между площадката и първия етаж.

Свидетелят С. Н. С. /съпруг на ответницата/ твърди, че на 22.09.2022г. съпругата му и синът му К. излезли към центъра. Преди да излязат, някой звъннал на вратата, но те не отворили. Чул: „Махнете колата“, като гласът бил на С. М.. Уточнява, че има двама синове - Н. и К.. К. излязъл с майка си, а Н. останал в апартамента с него.

Свидетелят К. С. С. /син на ответницата/ сочи, че на 22.09.2022г., около осем часа сутринта С. почукала на входната врата и искала да бъде преместена колата, защото й пречела. Тя разговаряла с брат му, който отворил вратата и отказал.

Свидетелят Н. С. С. твърди, че на 22.09.2022 г. малко след осем часа се позвънило на вратата. Свидетелят отворил и съседката С. започнала да му вдига скандал, защото пак колата му била пред блока. Казала, че колата пречела на майсторите да влязат във входа. Казал й, че няма да премести колата си, защото неговата кола не била пред блока и затворил вратата. Към 10-11 часа се наложило да излязат с майка си. Майка му слязла по-рано по стълбите. Комшийката слизала от третия етаж с внучката си и му казала: „Пак колата ти ми пречи“. Свидетелят се развикал и казал, че няма да стане. Настигнал майка си до входната врата на блока.

Според трайно установената практика на ВКС при преценка на свидетелските

показания съдът следва да обсъди, на първо място, установява ли се противоречие в показанията, съпоставяйки данните за осъществяването на релевантните за спора факти, съдържащи се в показанията на всеки един свидетел, а оттам да прецени казаното от кои свидетели следва да приеме за достоверно и по какви съображения, като основе тази своя преценка на установените по категоричен начин от останалите доказателства факти и обстоятелства. При извършването на тази преценка съдът следва да изложи съображения налице ли са основания да не бъде дадена вяра на показанията на част от свидетелите и защо. Само ако се приеме, че свидетелските показания са достоверни и са основани на лични, преки и непосредствени впечатления, определени факти могат да се приемат за доказани (решение №176/28.05.2011 г. по гр.д.№759/2010 г. на II г.о. на ВКС и решение №250/21.12.2015 г. по гр.д.№3897/2015 г., I г.о. на ВКС). Гласните доказателства, щом са относими и допустими се преценяват от съда по вътрешно убеждение наред с останалите доказателства при съобразяване на обстоятелството, че могат да са и евентуално необективни /в този смисъл са решения на ВКС: № 65/16.07.2010 год. по гр.д.№ 4216/2008 год. на IV г.о.; № 131 от 12.04.2013 год. по гр.д.№ 1/2013 год. и др./.

В случая трима от разпитаните свидетели /Х. Н. И., П. Г. Г. и А. Г. М./ непосредствено са възприели на 22.09.2022 г. отправените от ответницата към ищцата думи и изрази. И тримата свидетели потвърждават, че ищцата е била наречена „курва“, двама от свидетелите /И. и М./ сочат израза „не си начеса пътката“ и двама от свидетелите /И. и Г./ установяват, че ответницата е била наречена „ненормална“. Свидетелката М. е от кръга на лицата по чл.172 ГПК, но доколкото изложените същата факти кореспондират с посоченото от останалите незаинтересовани свидетели, показанията ѝ следва да бъдат кредитирани. Тъй като липсват противоречия между показанията на тази свидетелка и останалите доказателства по делото относно релевантните за спора факти /фактът, който от синовете на ответницата е излязъл след нея от апартамента ѝ, не е такъв/, следва да се приемат за достоверни и показанията ѝ в частта, в която свидетелката сочи, че на 22.09.2022 г. ответницата ѝ е казала следното за ищцата: „Майката ти е психично болна“.

От заключението на първоначалната психолого-психиатрична експертиза се установява, че ищцата С. М. С. не страда от психично заболяване, слабоумие или душевна болест. В психологично отношение същата е екстровеърт, общителна, активна и енергична, приказлива, насочена навън към хората. С хармоничен психичен строй и изградена ценностна система. Социално зряла, с добра социална пластичност и адаптивност. Социалната компетентност е съответна на възрастта и житейския опит. При изследването не се установява тенденция към социално желателно и манипулативно поведение. Психичното ѝ състояние определя и поведението ѝ, което е подредено, правомерно и социално приемливо. Липсват данни, които да говорят за влошени взаимоотношения с околните, изключвайки съседката С.. Отношенията ѝ с останалите съседи са хармонични.

От заключението на повторната психолого-психиатрична експертиза се установява, че ответницата С. М. С. не страда от психично разстройство, слабоумие или душевна болест. Психологичният ѝ профил е следният. Преобладаващо флегматичен темперамент. Изявен

екстраверт с отвореност към света и държи на социалното взаимодействие. Прагматична и практична. Фокусира се върху обективността и рационалността, като често игнорира емоциите в полза на логиката. Предпочита структурата и планирането пред спонтанността. Не се притеснява излишно и обикновено е уверена в себе си. Свободно изразява желанията и чувствата си. Стреми се към осъществяването на нови контакти. Активно общува с околните. Отличава се с трезва оценка за себе си и своето място в света. Отстояването на крайни позиции са ѝ чужди. Опитва се да се представи в добра С.а пред заобикалящия я свят. Интересува се от мнението и оценката на другите, но има собствено мнение и се съобразява с него. В позната ситуация проявява ниски стойности на ситуационна тревожност, но в непозната - средни или високи. При заплаха лицето успешно успява да овладее негативните емоции и успява да си наложи самоконтрол. Показва уважение към личните граници на другите. Не е манипулативна, има здрави комуникационни умения. Показва ниско ниво на телесна агресия и умерено ниво на вербална агресия. Липсва пасивно-агресивно поведение или други скрити форми на агресия. Показва липса на тенденция към открит конфликт и съпротива, както и наклонност към бързо и лесно раздразнение. В лека степен проявява агресия в резултат на недоверие към околните. Няма склонност към негативни емоции в контекста на ревност и омраза. С. М. С. проявява адекватни реакции на емоции и стрес, успява да поддържа здрави междуличностни отношения и е в състояние да се адаптира към различни социални и емоционални ситуации. Притежава: Емоционална стабилност - може да управлява своите емоции, изразява ги по адекватен начин и не изпитва прекомерна емоционална нестабилност. Способност за справяне със стрес - в състояние е да се справя със стресови ситуации, използвайки здравословни стратегии за справяне и не се поддава на прекомерно напрежение. Социални умения - умее да установява и поддържа здрави социални връзки. Способност за адаптация - може успешно да се адаптира към различни среди и ситуации. Ефективно решаване на проблеми - в състояние е да решава проблеми по конструктивен начин и да прилага логика и рационалност в поведението си. Способност за самосъзнание - в състояние е да разпознава и разбира своите емоции. Придържане към морални стандарти - действа в съответствие със стандартите, уважавайки законите и правилата на обществото. Отношенията на С. М. С. с нейните съседи се характеризират със: зачитане, взаимопомощ, доверие и добра воля. Старае се да създава положителна атмосфера и добри междусъседски отношения включващи: взаимно уважение, доверие, ненарушаване на частния живот на всеки от тях. Изключение на това правило са взаимоотношенията ѝ със съседката С..

Основният въпрос, който следва да бъде разрешен в настоящото производство, е дали установеното поведение на ответницата е противоправно. По начало противоправността се определя като противоречие на деянието с императивна правна норма, без оглед на това дали правната норма е забраняваща или задължаваща. Най-важната забранителна норма в областта на непозволеното увреждане е тази на чл.45, ал.1 от ЗЗД, която определя като противоправно всяко вредоносно деяние, т.е. всяко деяние нарушаващо общата забрана да не се вреди другиму. От съществено значение за преценка на противоправността е признаването на абсолютните субективни права, тъй като те осигуряват на титуляря право

на защита срещу всяко лице. Такива абсолютни права са правата на чест, достойнство и добро име на личността, прокламирани в чл.32 от Конституцията на Република България и защитени от чл.17 от Международния пакт за граждански и политически права. Обект на тези права са лични и непрехвърлими морални блага, неприкосновеността на които се ползва и с наказателноправна защита, установена в раздели VI и VII от Особената част на НК. Честта и достойнството се свързват с дължимото уважение към качествата на личността, към нейните морални и етични принципи, доброто ѝ име, почитта и уважението, които ѝ се дължат. Честта и достойнството по начало са неделими, но обикновено честта се отнася до положителната обществена оценка за личността, а достойнството – със самооценката на човека за собствената му обществена значимост. От своя страна доброто име на личността е положителната обществена оценка за лицето, неговата известност в обществото като човек нравствен, морален и професионално компетентен, като човек, достоен за уважение поради тези му качества.

В конкретния случай адресираните към ищцата думи и изрази обективно са годни да засегнат честта и достойнството ѝ. Значението на думата “курва” е “жена, която живее развратно” - поведение, което предизвиква еднозначна отрицателна оценка от гледна точка на господстващия обществен морал. Същата смислова натовареност има и другият употребен от ответницата израз “не си начеса пътката”. По делото не са ангажирани доказателства, потвърждаващи верността на казаното от ищцата, което означава, че действията на ищцата представляват необосновани лични нападки. Ищцата е нарекла ответницата и “ненормална” - дума със значение на “душевно болна или психически неуравновесена”, която се използва за изразяване на негативна оценка на психичния статус на определено лице. Същият позорящ ответницата факт ищцата е съобщила пред трети лица /дъщерята и внучката на ответницата/, което обективно може да урони доброто ѝ име. Както става ясно от заключенията на първоначалната и повторната психолого-психиатрична експертиза, ищцата не страда от психично разстройство, слабоумие или душевна болест, няма данни и да е психически неуравновесена. При тези обстоятелства даденото от ответницата определение “ненормална” се явява лишено от фактическа основа.

Ето защо съдът намира, че поведението на ответницата неоправдано засяга на честта, достойнството и доброто име на ищцата - блага, защитени от нормите на чл.32 от КРБ и чл.45 от ЗЗД, поради което следва да бъде определено като противоправно.

Следващият елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане е вредата, която представлява неблагоприятна последица от противоправното поведение на делинквента. В случая ищцата твърди настъпването на неимуществени вреди, изразяващи се в отрицателните емоции, които е изпитала, в резултат на накърняването на честта, достойнството и доброто ѝ име.

От показанията на свидетелите И., Г. и М. се установява, че след процесния инцидент ищцата е била разстроена, чувствала се е огорчена и притеснена от казаното за нея от ответницата, включително поради факта, че то е било възприето от малолетната ѝ внучка. С оглед на това съдът намира за установено, че ищцата е изпитала негативни психични

преживявания от накръняването на честта, достойнството и доброто ѝ име.

Съдът счита, че установените неимуществени вреди, настъпили в правно защитената сфера на ищцата, представляват пряка и непосредствена последица от неправомерното действие на ответницата по смисъла на чл.51, ал.1 ЗЗД. Това е така, защото в случая деянието се явява единствено и необходимо условие, без което вреда не би настъпила. Казано иначе - ако ответницата не беше казала противоправните думи и изрази, честта, достойнството и доброто име на ищцата нямаше да бъдат увредени. Ето защо съдът приема за установено наличието на причинна връзка между противоправното поведение на ответницата и причинените на ищцата неимуществени вреди.

Вината като субективен елемент на непозволеното увреждане се определя като психическо отношение на делинквента към противоправното причиняване на вредите. Съгласно разпоредбата на чл.45, ал.2 от ЗЗД във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното. По делото не са наведени доводи и не са ангажирани доказателства от ответницата за наличие на обстоятелства, изключващи вината, поради което съдът приема, че процесното вредоносно деяние е извършено виновно от С..

При така установената фактическа обстановка съдът намира, че са налице всички елементи на фактическия състав на непозволеното увреждане: противоправно деяние, вина, неимуществени вреди и причинна връзка между деянието и вредите. Следователно между страните е възникнало санкционно деликтно правоотношение, по силата на което ответницата С. е длъжна да обезщети ищцата С. за претърпените неимуществени вреди.

Разпоредбата на чл.52 от ЗЗД предвижда, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост. Според Постановление № 4 от 23.XII.1968 г. на Пленума на ВС понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. В тази насока преди всичко следва да се отчете обстоятелството, че ищцата е личност, която действа в съответствие моралните стандарти, уважавайки законите и правилата на обществото /в този смисъл е заключението на повторната психолого-психиатрична експертиза/. С оглед на тези личностни качества на ищцата определянето ѝ като „курва” и като жена, която „не си е начесала пътката” е засегнало дълбоко психическата ѝ сфера. Болезнено в емоционално отношение е било и невярното фактическо твърдение, че ищцата е “ненормална”, поради което трябва да се лекува. Освен това изявлението на ответницата е станало достояние не само на ищцата, но и на трети лица - съседи, дъщеря ѝ и малолетната ѝ внучка. Предвид тези обстоятелства съдът счита, че за справедливо репарирание на претърпените от ищцата негативни психични преживявания от накръняването на честта, достойнството и доброто ѝ име следва да бъде определено обезщетение в размер на 1000 лева, което е съобразено със съдебната практика по този вид дела.

Поради изложеното съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл.45, вр. с чл.52 от ЗЗД се явява частично основателен и следва да бъде уважен, като бъде осъдена

ответницата да заплати на ищцата сумата 1000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, изразяващо се уронване на честта, достойнството и доброто име на ищцата на 22.09.2022 г. В останалата част до претендиания размер 2500 лева искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Тъй като при задължението за непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана /чл.84, ал.3 от ЗЗД/, следва да бъде присъдена законната лихва върху дължимото обезщетение за неимуществени вреди от датата на увреждането - 22.09.2022 г. - до окончателното ѝ заплащане.

На основание чл.78, ал.1 ГПК следва да бъде осъдена ответницата да заплати на ищцата направените по делото разноски съобразно уважената част от иска в размер на 320 лв., представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение. На основание чл.78, ал.3 ГПК следва да бъде осъдена ищцата да заплати на ответницата направените по делото разноски съобразно отхвърлената част от иска в размер на 1200 лв., представляващи адвокатско възнаграждение и възнаграждение на вещи лица.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Р. Х. С. от гр.Стара Загора, ... да заплати на С. М. С. от гр.Стара Загора, ... сумата 1000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, изразяващо се уронване на честта, достойнството и доброто име на С. М. С. от гр.Стара Загора, ..., на 22.09.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума от 22.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 320 лева, представляваща разноски по делото, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част до претендиания размер 2500 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА С. М. С. от гр.Стара Загора, ... да заплати на Р. Х. С. от гр.Стара Загора, ... сумата 1200 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Старозагорския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____